

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα εἶη,
εἰς αὐτὸν τὸν χρόνον κάτι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὰ φορὰ θὰ βγαίνη.
κι' δεῦν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνίχομαι.
Κι' ὄσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβῆρια.
Γράμματα καὶ πληρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μᾶς μὴ δακάρᾳ.
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλῃ.

Μαρτίου εἴκοσι ἐννιά,
κι' ὁ Δεληγιάννης ἴστα πανιά.

Ἐκατὸν καὶ δεκατρία,
καὶ φρενῶν ὑπάρχει χρεία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Λοιπόν, ψυχὴ μου Περικλῆ, ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς τοῦ Τρικούπη ἀκουσεσ τὸν λόγον δίχως ἄλλο,
κι' ἐξ ὄλων τούτων βέβια καλῶς καταλαμβάνεις
πῶς ἂν εἰρηνοπόλεμον ζητῆ ὁ Δεληγιάννης,
πρεσβεύει κι' ὁ Χαρίλαος πολεμικὴν εἰρήνην,
κι' ἄς τὸν εὐχαριστήσωμεν γι' αὐτὴν τὴν καλωσύνην,
ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, χωρὶς κανέν συμφέρον,
ἐθουσιῶν ἀσπάζομαι τὰς γνώμας ἀμφοτέρων,
κι' ἀπὸ τὰ πάλκα τῆς Βουλῆς μετὰ μεγάλης λύσεως
Χαρίλαον καὶ Θεωρῆν χειροκροτῶ ἐπίσης.
Κι' ἂν ἐρωτᾷς τί γίνονται τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες,
σοῦ λέγω πῶς ὁ Θεωρῆς ἔμιλλῃ ἐπτά ἡμέραις,
καὶ μὲ μεγάλα νοῦμερα τὴν πίστι μᾶς ἀλλάζει,
ἀλλ' ἀπὸ τέτοια, Περικλῆ, κανένας δὲν σκαμπάζει,
καὶ ἄλλοι μὲν ἔς τὰς θέσεις των ἡσύχως ροχαλίζουν,
οἱ δὲ ἔς τὸ Καπνιστήριον κουλούραις ροκανίζουν,
καὶ ὁ κυρίαρχος λαός, ποῦ δὲν κρατᾷ τετῆρια,
ἐκφράζει τὰς ἰδέας του μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια,
καὶ τὸ κουδοῦνι τῆς βουλῆς ὀλίγου δεῖν νὰ σπάσῃ

καὶ ὁ Ρικιάκης ἐξαλλος κενώσεως διατάσσει·
κι' ἰδοὺ πολλοὶ ἐγκάθετοι γεμάτοι ἀπὸ ψείραις
κι' ὀλίγοι μὲ τὰ φράγκικα λεβέντηδες κλητῆρες
καὶ Πausανίαι μερικοὶ καὶ ποῦροι πατριῶται
φωνάζουν : «Ζήτ' ὁ πόλεμος καὶ κάτω οἱ προδόται»,
μὲ βλέμμα βλέπουν ἄγριον τὸ κόμμα τοῦ Τρικούπη
κι' ἀκούονται σφυρίγματα καὶ πάταγοι καὶ γοῦποι
καὶ κάπου κάπου φαίνονται καὶ φρικαλίοι στόχοι
κι' οἱ βουλευταὶ τσακόνονται μετὰ τοῦ Θεοτόκη,
κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς ἔβρισκομαι σὲ καπηλιῶ τῆς Πλάκας,
κι' ἐν μίση τούτῃ ταραχῆς σηκώνεται κι' ὁ Τράκας
καὶ λέει εὖπως ἔχουνε οἱ Τούρκοι καταντήση,
μὲ μία κλάρα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς νικήσῃ,
καὶ μὲς ὅτῃ τούτῃ ἐξαψὲ κι' ἐκείνη τὴν ἀντάρα
πολλαῖς φωναῖς ἀκούονται : «βρὲ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα ;»
— Βρὲ δὲν θὰ κάνῃς πόλεμο. — Παρόλ ντονέρ θὰ κάνω.
— Βρὲ θὰ τὸν κάνῃ — ὁ λαός φωνάζει ἀπ' ἐπάνω.
— Θὰ πολεμῶ ἐνόσω ζῶ κι' ὡς ποῦ νὰ γίνω πτώμα.
κι' ἂν οἱ νεκροὶ αἰσθάνονται, θὰ πολεμῶ ἀκόμα.

— Πεινᾷ τοῦ ἔθνους ὁ στρατός. — Σιώπα, κακοήθη. —
 — Κάτω, μωρὲ Αὐστριακὲ — ἀναφωνοῦν τὰ πλήθη.
 — Ὁ κόσμος δὲν ἐνθουσιᾷ — Σιώπαινε, προδότα. —
 — Ἀπὸ τὴν νῆστεια τὴν πολλὴ μᾶς βρώμησαν τὰ χνώτα.
 — Σὺ πταίεις. — Ὅχι, πταίεις σὺ. — Πεντάρρα δὲν ἀφήκεις.
 — Ἀπὸ ἐμένα καὶ στρατὸν καὶ χρήματα εὐρήκεις.
 — Δὲν εἶχατε πιλίκια, ἀλλ' οὔτε κἄν σκελίας.
 — Ἐμεῖς σὰς παραδώσαμεν καὶ περικεφαλαίας.
 — Δὲν εἶχατε ἀμπέχονας καὶ οὔτ' ἓνα κἄν φυσέκι,
 — Εἰς Ἀρλεκίνους ὅπως σεῖς ὁ πόλεμος δὲν στίκει.
 — Φτοῦ νὰ χαθῆτε. — Φιοῦ καὶ σεῖς, γελοῖοι Σαλτιμπάγκοι,
 — Ἐνώπιόν μας ἐντρομοὶ ἐζάρωσαν εἰ Φράγκοι.
 — Σεῖς μᾶς ἀπειξενώσατε καὶ ἐκ πάσης συμπαθείας.
 — Δὲν ἔχομεν παντάπασιν ἀνάγκην βοηθείας.
 — Χωρὶς αὐτὴν δὲν πολεμεῦν οὐδὲ μεγαλα κράτη.
 — Ἐμεῖς θὰ πολεμήσωμεν εἰς ὄλων τὸ γεινάτι.
 — Κάτω εἰ φαῦλοι! — Σιωπῆ, ἀλλέως θὰ σὰς ἐιώξω.
 — Κάτω οἱ φαῦλοι! — Λοχαγέ, ἀμέσως βγαλτοὺς ὄξω.
 Κι' ἰδοὺ ἑστὰ πάλκα τῆς Βουλῆς ἀρχίζει κοντακίδι
 καὶ ἐμὲν ἀπὸ τὸ φόβο μου μὲ πᾶει ριπιτίδι,
 καὶ σαστισμένος, Περικλῆ, ἐκ τούτων τῶν συμβάντων,
 «Κηρύξατε τὸν πόλεμον, φωνάζω τέλος πάντων»,
 ὁπότεν μία κοντακιά ἑστὸν ἀφαλὸ μου οἴνου
 καὶ κατὰ γῆς ἀναίσθητον καὶ ἡμιθανῆ μ' ἀφίνουν,
 καὶ ἐγὼ διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς ἐξουσίας
 κατὰ τοῦ πολιτεύματος καὶ τῆς ὑπηρεσίας,
 καὶ τρώει ὁ κυρίαρχος διαβολεμένο ξύλον,
 καὶ ὄλον συνταράσσεται τὸ γυναικεῖον φύλον,
 καὶ ἀμέσως στήνει καὶ ἡ Ροζοῦ πολεμικὰ σινιάλα
 καὶ ρίχνει τὴν ὀμπρέλα τῆς μὲς ἑστῆς Βουλῆς τῆς σάλα,
 καὶ τέλος πάντων γίνονται μαλλιά κουδάρια ὄλοι,
 καὶ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ καὶ οὐδέτεροι διαβόλοι.
 καὶ μὲς σ' αὐτὸ τὸ ζαφνικὸ καὶ θηριῶδες δρᾶμα
 ἐγὼ καὶ φιλοπόλεμος καὶ εἰρηνικός συνάμα
 ἀπ' τὸ μορνετέλο τῆς Βουλῆς πηδῶ μὲ φόρα ἐξω,
 καὶ σκέπτομαι ἀπὸ τὰ δηρὸ τί πρῶτον νὰ ἐκλιέξω.
 Κι' ἐνῶ δὲν ξίρεις, Περικλῆ, τί διαβόλο νὰ κάμης,
 δεκάτην διακοίνωσιν μᾶς στέλλουν αἱ Δυνάμεις.
 καὶ ἐν τόσῃ λόγων καὶ ἀριθμῶν σπουδαία τρικυμιά
 οἱ Τοῦρκοι δηρὸ Ἑλληνικὰ κατέλαβον σημεῖα,
 ἀλλ' ὅμως ὁ Θεόδωρος βροστᾷ τὸ πρῶτο ἴσο,
 καὶ οὔτ' ἓνα βῆμα μοναχὰ δὲν στρέφει ἑστὰ ὀπίσω,
 καὶ πάντοτε κρατεῖ γυμνὸν τὸ ξύλινόν του ξίφος
 καὶ ἅμα πάλι τοῦ δεσπῆ ἐμπιστοσύνης ψῆφος
 καὶ τὰ εἰκοσιπέντε του τραβήξῃ μιλιούνια,
 θὰ βγάζουν φλόγεις καὶ ἀστραπαῖς τὰ δύο του ρουθούνια,
 μετὰ ὀλίγων δὲ μηνῶν θερμότητα καὶ κρύον
 καὶ ἀργίαν καὶ κατάλυσιν τῶν ἑκατομμυρίων
 καὶ νέον ψευτοπόλεμον καὶ εἰρηνικὴν κραιπάλην
 θὰ προκαλέσῃ τὴν βουλὴν τὸν Αὐγουστον καὶ πάλιν,
 ὁ δὲ τῶν ὄπλων Ὑπουργὸς καὶ τότε θὰ φωνάζῃ
 πῶς τοῦ στρατοῦ τὸ φρόνημα ὡς πάντοτε ἀκμάζει,
 ὡς ὅτου πλέον, Περικλῆ, ἀλληλοφαγωθέντες
 καὶ ἐκ πείνης κακάρωσαντες καὶ ἀποτυμpanισθέντες,
 σαβανθῶμεν μὲ χαρτὶ καὶ μὲ διακοινώσεις
 καὶ ὁ κύριος Γεννάδιος μετὰ γενναίας γλώσσης
 τὸν τελευταῖον λόγον του κατὰ Βουλγάρων βγάλη
 καὶ εἰς ἓνα παληοπάπουτσο τὰ δηρὸ των πόλιχ βάλῃ.
 Π. — Βρὲ ἀδελφέ μου Φασουλῆ, πολὺ μὲ ἀπελπίζεις.
 Φ. — Πολὺ μὲ κρυά, βρὲ Περικλῆ, σὲ βλέπω ν' ἀρμενίζης,
 καὶ ἐγὼ γυρνῶ ἰδῶ καὶ ἐκεῖ σὺν πεινασμένους σκύλους
 καὶ σὺν τὸν ἀνεμόμυλο τῆς θεῖας μου τῆς Κονδύλας,

καὶ ὄλα τὰ βρῖσκω ψεύτικα καὶ οὕτως εἰπεῖν μαστούνια,
 καὶ ἀπὸ τὰ τριάκοντα ἐκεῖνα μιλιούνια
 τοῦ ἔθνικοῦ δανείου μας, μετὰ σειρὰν ἀγῶνων
 ὡς τώρα εἰσεπράχθησαν δηρὸ μιλιούνια μόνον,
 καὶ ἀπὸ τοῦτο εἴμπορεῖ καθεὶς νὰ καταλάβῃ
 πόσον τὸ πῦρ τοῦ Θεοδωρῆ τοῦ Ἑλληνας ἀνάβει.
 Ἄλλ' ἂν καὶ γιὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Λαύρας μ' ἐρωτήσης,
 θὰ μάθης κάτι πράγματα ποῦ εἶναι νὰ σαστίσης.
 Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον μετὰ τὸ μεσημέρι
 τῶν φλογερῶν πολεμιστῶν ἐπρόσμενα τ' ἀσκέρι,
 ποῦ ἤρχετο τ' ἀγάλματα νὰ στίψῃ τῶν μαρτύρων
 μετὰ φωνῶν καὶ σημαίων καὶ λόγων διαπύρων,
 καὶ ἀφοῦ ξυλιαῖς ἤκουσθησαν εἰς μερικοὺς ὀμίλους,
 ἔστι γὰρ ἔθος τοῖς Ρωμηοῖς ξυλοκοπεῖν ἀλλήλους,
 καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐστεφάνωσαν καὶ ὠμίλησαν πέντ' ἕξῃ,
 χωρὶς ἀπὸ τοὺς λόγους των νὰ πάρω μία λέξι,
 ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια καὶ μ' ἀφῆσαν μονάχον
 ἐκστατικὸν καὶ χάσκοντα καὶ ἀκίνητον ὡς βράχον.
 Κι' ἐνῶ ρεμβῶδες καὶ βουβὸς ἐπερπατοῦσα μόνος
 καὶ ἀνέτρεχα εἰς Πλαταιάς καὶ εἰς μάχας Μαραΐωνος,
 ὁ Ρήγας τὴν μαρμαρίνη χερουκλα του σηκόνει
 καὶ μὲς ἑς τὰ μούτρα ἐξαφνα μὲ καταφασκελόνει,
 Π. — Ὡ! παῦσε, καὶ τὰ μέλη μου καταλαμβάνουν ρίγη.
 Φ. — Συγχρόνως δέ, βρὲ Περικλῆ, τὸ στόμα του ἀνοίγει
 καὶ μὲ φωνὴν προστακτικὴν κοντὰ του μὲ φωνάζει,
 καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασα ἐν βῆμα μὲ προστάζει
 τὸ φάσκελο ποῦ μουδῶσε, χωρὶς καιρὸν νὰ χάσω,
 ἑστὸς πολεμάρχους Ἑλληνας νὰ τὸ μεταβιδάσω.
 Ἄλλ' ἐπειδὴ βάρεθηκα Ρωμηοὺς νὰ φασκελόνω
 καὶ ἄδικα ἡ μουντζαῖς μου πηγαίνουν κάθε χρόνο,
 λαβὲ αὐτὸ τὸ φάσκελο ἐσύ, βρὲ Περικλέτο,
 καὶ ἐκεῖ ποῦ πρέπει δῶσε το καὶ μεταβιδασέ το,
 καὶ ἀφοῦ τὸ δῶσης ἑς ὄλους τοὺς καὶ χώρια ἑστὸν καθένα,
 γύρισε πάλιν, Περικλῆ, καὶ δῶσε το ἑμένα,
 Π. — Σ' εὐχαριστῶ, βρὲ Φασουλῆ, γιὰ τοῦτό σου τὸ δῶρον.
 Φ. — Τοιαῦτα περὶ ἑορτῆς βουλῆς τε καὶ ρητόρων.
 Ὁ δὲ Μεγαλειότατος τ' ἀπόγευμα τῆς τρίτης
 ἐπῆγε εἰς τὸ Ναύπλιον διὰ τῆς Ἀμφιτρίτης,
 ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἴξευρα τί τοῦτο νὰ σημαῖν
 καὶ ἑς τοῦ Βισβαδὲν τὰ λουτρά θαρροῦσα πῶς πηγαίει.
 Ἐκ τοῦ Ναυπλίου δὲ φυγὼν ἐπῆγεν εἰς Μυκῆνας
 καὶ ἰθαύμασε φαιρικῶς τὰς δόξας μας ἐκεῖνας,
 διότι καὶ ἡ Βασιλικὴ Αὐτοῦ Μεγαλειότης
 εἶναι πολὺ φιλάρχαιος καὶ Καββαδίας πρώτης.
 Κι' ὁ κόσμος εἰς ζήτωκραυγὰς ἀγρίας ἐξεμάνῃ
 ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως του καὶ ὑπὲρ τοῦ Δεληγιάννη,
 καὶ ἤκουσαν ἐκ στόματος τοῦ Μεγαλειοτάτου,
 ὅτι καὶ ἐκείνους σὺν καὶ ἐμᾶς τοὺς ἔχει ἑς τὴν καρδιά του,
 καὶ ὁ Θεοδωράκης ἔκαμε πενήντα προσφωνήσεις,
 καὶ ἀντήχησαν πολεμικαὶ Δημάρχων ἐκχύσεις,
 καὶ ἂν κρατῆ ὁ πόλεμος αὐτὸς τοῦ Δεληγιάννη,
 καὶ ἡ Τῆνος καὶ ἡ Κέρκυρα θαρρῶ πῶς δὲν μᾶς φθάνει,
 οὔτ' ὁ Τρελλὸς καὶ τὸ Λαφνί, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ σπῆτι
 τοῦ ἀειμνήστου Χιώτη μας Ζωρτζῆ Δρομοκαίτη,
 καὶ ὄλοι μας θὰ πάθωμεν ἀπὸ φρικτὰς ἐξάψεις...
 Π. — Μὰ πότε πειᾷ τὴν τόση σευ κακογλωσσιὰ θὰ πάψης;
 Φ. — Καὶ πάλιν, φίλε Περικλῆ, σοῦ εἶπα οὐκ ὀλίγα,
 ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ φάσκελο μὴ λητμονῆς τοῦ Ρήγα,
 καὶ ὅπου οὐδὲ παρακαλῶ νὰ τὸ μεταβιδάσης...
 Π. — Ἐσὺ ἔμπορεῖς ἀντίχριστε, καὶ γαῖδαρο νὰ σκάσης.
 Φ. — Λσιπὸν τὸ δίνω, Περικλῆ, ἑς ἐσεῖνα πρῶτα πρῶτα.
 Π. — Ὅρασε λσιπὸν δηρὸ χαστουκίαις, Αὐστριακὲ προδότα.